

Serafína otvorila oči, ale videla iba čierňavu, akoby ich mala stále zavreté.

Z polosna, v ktorom ju obklopovala chmúrna prázdnota, ju vytrhol tlmený hlas, lenže teraz ho už nepočula.

Ako šelma sa vie orientovať aj v najtemnejších zákuťiach, no zrazu si pripadala slepá. Hľadala čo i len najmenší záblesk svetla, ale nezbadala ani mesačný svit, prenikajúci cez okno, ani blikot lampáša, ktorý visel na chodbe.

Naokolo vládla tma.

Zažmúrila oči a znova ich otvorila, no nič sa nezmenilo. Stále bolo všetko čierne.

Azda som oslepla? pomyslela si.

Poriadne ju to zmiatlo. Zbystrila sluch ako vtedy, keď sa zakrádala temnými chodbami rozľahlého biltmorského

suterénu a lovila potkany. Nepočula však vŕzganie domu či buchot služobníctva, ktoré pracovalo vo vzdialených miestnostiach, nedoliehalo k nej otcovo chrápanie, vrčanie strojov, tikot hodín ani šuchot krokov. Panoval tam nezvyčajný chlad, ticho a pokoj. V tej chvíli si uvedomila, že nie je v Biltmore.

Spomenula si na hlas, ktorý ju zobudil, a opäť naťahovala uši, ale márne. Ktovie, či bol skutočný, alebo sa jej iba prisnil.

Kde to som? čudovala sa v duchu. *Ako som sa sem dostala?*

Namiesto odpovede konečne začula akýsi zvuk.

Buch-buch.

Chvíľu sa neozývalo nič iné.

Buch-buch, buch-buch.

Len tlkot jej srdca a pulzovanie krvi.

Buch-buch, buch-buch, buch-buch.

Jazykom si pomaly navlhčila suché popraskané pery a v ústach pocítila kovovú chuť.

Nespôsobil ju však kov.

Bola to krv, ktorá jej cez žily prúdila do jazyka a pier.

Chcela si odkašľať, ale namiesto toho sa jej zrazu do pľúc nahrnul prúd vzduchu, akoby sa prvý raz v živote nadýchla. Len čo sa krv rozprúdila, v rukách, nohách i v celom tele pocítila mravčenie.

Čo sa to deje? prebleslo jej hlavou. *Čo sa mi stalo? Prečo som sa zobudila takto?*

Zaplavili ju spomienky na to, ako žila s tatkom v dielni a so svojím najlepším priateľom Braedenom bojovala

proti čiernemu plášťu i starcovej palici. Po veľkolepých komnatách Biltmoru sa konečne pohybovala aj za denného svetla a uviedli ju do vyberanej spoločnosti. Keď však lovila v pamäti, čo sa udialo potom, pripadala si, akoby sa snažila spomenúť si na prchavé detaily hlbokého sna, ktoré človeku vyfučia z hlavy, len čo sa preberie. Bola dezorientovaná a zmätená, akoby sa načahovala za úlomkami predchádzajúceho života.

Zatiaľ sa nepohla, no cítila, že leží na niečom rovnom a dlhom. Nohy mala natiahnuté a ruky prekrížené cez hrud', akoby ju tam uložili starostlivo a s úctou.

Napokon ruky pomaly spustila k telu, aby ohmatala to, čo je pod ňou.

Bolo to tvrdé a drsné ako dosky, ale zároveň nezvyčajne chladné. *Dosky by nemali byť také studené*, napadlo jej. *To je čudné.*

Srdce jej začalo prudko búšiť a prepadla ju panika.

Chcela si sadnúť, no čelom hneď tresla do niečoho tvrdého, čo bolo iba niekoľko centimetrov nad ňou, a s tvárou zmraštenou od bolesti sa hneď zasa zvalila na chrbát.

Vzápätí ruky pritisla k horným doskám a skúmala ich prstami, ktoré teraz používala namiesto očí. Ne našla však nijaké pukliny ani otvory. Začali sa jej potiť dlane a dýchala prerývanejšie. V návale beznádeje a strachu sa zvrtila nabok, lenže aj tam narazila na dosky, od ktorých ju delilo iba zopár centimetrov. Kopala do nich a zúfalo búšila pästami, no obklopovali ju z každej strany.

Serafína zavrčala od rozhorčenia, desu a zlosti. Zvrátila sa a mykala, škriabala po doskách a pokúšala sa ich vypáčiť, ale márne. Uväznili ju v dlhej a nízkej debne.

Horúčkovito pritísila tvár k jednému z rohov a potiahla nosom ako zvieru v pasci. Dúfala, že cez škáročky medzi doskami zachytí nejaký pach z vonkajšieho sveta. Potom ovoňala aj druhý roh, no cítila to isté.

Hlina, pomyslela si. Ležím v hnusnej, vlhkej hline.

Pochovali ma zaživa!

Serafína ležala v chladnej tmavej rakve, ktorú zakopali do zeme. Hlavou jej vírili splašené myšlienky.

Musím sa odtiaľto dostať, opakovala si. Nie som mŕtva! Potrebujem kyslík.

Nemohla sa však pohnúť, nič nevidela a počula iba svoj trhaný dych. Dokedy jej vystačí vzduch? Cítila, aké má stiahnuté pľúca a ako jej zvierajú hrud'. Chce tatka! Chce, aby prišla mama a vyhrabala ju. Nieкто ju musí zachrániť! Rukami sa zúfalo zaprela do vrchnej časti rakvy a snažila sa ju odtisnúť, ale ani sa nepohla. Piskľavý dych jej v tom príšernom tmavom a stiesnenom priestore trhal uši.

Vtom si spomenula na to, čo by jej povedal tatko, keby tam teraz bol. „Vzchop sa, dievča. Vyšpekuluj, čo treba urobiť, a sprav to.“

Opäť sa zhlboka nadýchla, potom sa upokojila a začala premýšľať. Oči jej síce v tme neslúžili, no keď si prstami prešla po sukni a rukávoch šiat, zistila, že sú do-trhané. Napadlo jej, že keby zomrela a mala pohreb, ob-liekli by ju slávnostne. Ten, kto ju pochoval, mal zrejme naponáhlo. Spravil to, lebo si myslel, že je mŕtva? Alebo chcel, aby si vytrpela najhoršiu smrť zo všetkých?

V tej chvíli nad sebou začula tlmený šuchot krokov a jej srdce sa naplnilo nádejou.

„Pomoc!“ zvolala z plných pľúc. „Pomôžte mi! Po-môžte mi, prosím!“

Kričala a kričala, búchala a kopala do dreva, ale kroky sa postupne vzdalovali, až napokon celkom utíchli, a tak si nebola istá, či ich vôbec počula.

Bola to osoba, ktorá ju pochovala? Hodila práve na jej hrob poslednú lopatu hlíny? Alebo šiel okolo niekto, kto netuší, že je tam? Znova udrela pästami do dreva a skríkla: „Prosím! Potrebujem pomoc! Som tu dolu!“

Bolo to však zbytočné.

Zostala sama.

Cítala, ako sa jej duše zmocnila beznádej.

Nemôže odtiaľ utiecť.

Neprežije to...

Nie! prebleslo jej hlavou a zaťala zuby. *Nedovolím, aby som tu zomrela! Nevzdám sa! Nájdem spôsob, ako sa dostať von...*

Zosunula sa ku koncu rakvy a kopla do nej. Pripada-la jej tenká a neveľmi pevná, akoby to nebola ozaj-stná truhla, iba rozheganá debna, ktorú niekto narýchlo

stĺkol z vyhodенých prepraviiek od jabĺk. Chatrné dosky však zo všetkých strán obklopovala hlina, preto ich nemohla rozbiť.

Vtom jej čosi zišlo na um.

Keď sa pred rokmi pýtala tatka, čo sa stane s ľuďmi, ktorí zomrú, povedal: „Pochovajú ich asi dva metre do zeme.“

V tmavom a stiesnenom priestore sa zvinula do kľbka ako mačiatko v škatuli od topánok a posunula sa tak, aby mohla ruky priložiť doprostred vrchnej dosky. Usúdila, že dva metre hlíny, ktoré sú nad ňou, vážia strašne veľa. Tatko ju naučil, že doska je v strede najslabšia.

Pamätala si aj ďalšiu vec, ktorú jej vysvetlil, a tak po nej poklopkala a pozorne pri tom počúvala. *Klop-klop-klop*. Potom skĺzla trochu nižšie a znovu zaťukala. *Klop-klop-klop*. Pokračovala v tom, kým nenašla miesto, kde sa ozýval trochu hlbší a dutejší zvuk, čo znamená, že je nad ním menej hlíny. „To je ono.“

Ale čo teraz? Aj keby sa jej dosku podarilo prelomiť, hlina by ju zasypala. Prenikla by jej do úst aj do nosa a zadusila by sa. „Tak to nepôjde...“

Zrazu dostala nápad. Gombičky si zapla až pod krk, a hoci sa jej v uzučkej rakve ťažko hýbalo, začala si vyhrňať šaty, kým neboli naruby a kým si z nich nevyvliekla ruky. Sukňa jej teraz zakrývala tvár, a ak bude mať šťastie, ochráni jej nos i ústa.

Vedela, že nemá dosť silné ruky, aby vrchné dosky rozbila, preto sa otočila na brucho a ľahla si tak, aby mala plecica pod ich strednou časťou.

Pozbierala silu, zdvihla sa a celým telom sa do nich zaprela. V rakve nebolo dosť miesta, aby sa dala na všetky štyri, no napriek tomu do dreva opakovane vrážala plecami. Vedela, že ho nezlomí jediným úderom, ale ani pomalým tlakom. Musí doň pevne udierať v pravidelnom rytme. *Tresk, tresk, tresk*. Cítila, ako sa dlhé dosky nad ňou ohýbajú. „Výborne, presne to potrebujem,“ zamrmrlala. *Tresk, tresk, tresk*, búsila do nich zasa. „No tak!“ *Tresk, tresk, tresk*, pokračovala vytrvalo. Dosky sa začali rozlamovať. Odrazu jej na holé plecia spadlo čosi chladné. Hoci sa mala tešiť, že plán vychádza, prepadol ju strach. Preborila vrchnú časť rakvy, lenže tá sa na ňu zosypala spolu so studenou, vlhkou a ťažkou hlinou, ktorá ju privalila k spodným doskám! Keby nemala na hlave sukňu, dostala by sa jej do úst aj do nosa a už by bolo po nej.

Poslepiačky ju začala naberať do rúk a po hrstiach hádzať do rohov truhly. Hoci hlinu odpratávala najšikovnejšie, ako vedela, stále sa na ňu sypala ďalšia a ďalšia. Bola všade naokolo a sotva sa v nej mohla hýbať. Cez látku sukne robila iba rýchle a krátke nádychy. Hruď sa jej horúčkovito dvíhala a klesala. Dochádza jej vzduch!

Napokon už hlinu nemala kam hádzať, preto sa pokúsila uniknúť. Hlavu prepchala cez dieru a snažila sa predrať na povrch, ale hlina sa na ňu valila tak rýchlo a prudko, že nemala šancu. Hoci sa z nej usilovala vyhrabať, začala ju dusiť. So zdrvujúcou ťažobou jej pridĺžila hruď a z pľúc sa jej pri tom vydral posledný výkrik.